

Disse 2 Punkter synes jeg, der kunde være Grund til at overveje.

Jeg vilde endelig ønske, at det i § 2 blev udtalt, om det i Tilfælde af Overtrædelse skal være en Politisag eller en Justits-sag; derom udtales der nemlig intet i Loven, og det vilde vel nok være ønskeligt, om det udtrykkelig blev anført. I øvrigt skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget.

Justitsministeren (Rump): Der vil altid kunne rejses Spørgsmaal om, hvilke Handlinger man bør inddrage under Loven som forbudne. Det forholder sig ikke med denne Forbudslov som med andre Straffelove, hvor det bestemmende ellers er, om Handlingen i og for sig er forkastelig, eller om den efter Omstændighederne maa siges at være i Strid med god Orden. Her er Spørgsmaalet et folkeretligt. Det, som det kommer an paa, naar man vil forbyde danske Undersaatter noget i en Lov som denne, er de folkeretlige Bestemmelser, saaledes som de ere til den givne Tid, eller Hensynet til, hvad de krigsførende Magter ville betragte som uvenskabelige Handlinger fra de neutrale Magters Side. Og da kunne Forholdene meget vel stille sig saaledes, at man vil betragte det, at unge Mennesker fra et neutralt Land i større Mængder yde et andet Land Understøttelse, som en saadan uvenskabelig Handling. Det ærede Medlem anførte selv, at det for en lille Magt som os gælder om at være forsigtig, vi skulle værge os mod, at en af de krigsførende Magter i paakommende Tilfælde kan tage Anledning til at sigte os for at have brudt vor Neutralitet. Forholdene kunne meget vel stille sig saaledes, at en af de krigsførende Magter kan finde det stemmende med sine Interesser at gøre gældende, at vi, skønt vi efter vor egen Overbevisning ikke have foretaget os noget, der kan være krænkende for den paagældende, have brudt vor Neutralitet, for saa at kaste sig over os. Naar det ærede Medlem synes, at man her gaar for vidt, og fremdrager, at vi i vore egne Krige fik Understøttelse fra vore Nabolande — noget, hvorover vi vistnok følte os overordentlig vel tilfredse — og ogsaa fremdrager en nyere Krig, hvor adskillige unge Mennesker herfra drog ned og støttede en kristen Nation mod Tyrkerne — er der saaledes dertil at sige, at det bestemmende er ikke, om Handlingen er i og for sig forkastelig eller ej. Disse Handlinger, ere vel ikke eller behøve ikke at være i nogen Henseende forkastelige; men

naar de dog forbydes, er det, fordi Hensynet til Statens Sikkerhed fordrer det. Vi kunne i og for sig finde de og de Handlinger, saaledes som de Danske betragte Krigens mellem de paagældende Nationer, ret fortjenstfulde, men Spørgsmaalet maa dog være, hvad der er klogt og fornuftigt fra Statens Synspunkt. Og fra dette Synspunkt er det i sin Orden, at det forbydes danske Undersaatter at tage Tjeneste i en fremmed Arme eller paa en fremmed Flaade. Dermed er i øvrigt ikke sagt, at den Danske, der gør det, vil blive straffet. Det kommer an paa de konkrete Omstændigheder, og navnlig paa, om der følger eller kan ventes at følge Reklamationer efter. Sely om denne Lov da havde foreligget, vilde det have været ret ufarligt at drage til Grækenland, jeg tror ikke, at den tyrkiske Regering vilde have reklameret. Men Forholdet maa være det, at den danske Stat i sin egen Interesse kan skride ind derimod, i Bladene kan udstede Advarsler mod at tage Tjeneste hos en fremmed Stat under Henvi-sning til Straffetruslen og i fornødent Fald bringe Loven til Anvendelse. Den vil ikke blive anvendt, hvor der ikke er nogen Nødvendighed derfor; man maa tage hele Forholdet fra den praktiske Side. Loven gives af Forsigtighedshensyn, og det maa saa bero paa Autoriteternes Konduite, hvorledes de i det konkrete Tilfælde ville optræde.

Naar det ærede Medlem spurgte, om Indsamling til saarede vil være forbudt, maa jeg besvare det benægtende. Man kan ikke sige, at Bestemmelsen i Nr. 5: „paa anden Maade at yde dem Krigshjælp“ kan gælde Indsamling af Penge, der skulle komme de saarede eller de faldnes efterladte til gode. — Ogsaa det at udsende Sygeplejersker mener jeg, særlig under Hensyn til, hvorledes man overhovedet nu til Dags betragter Sygepleje under Krigsforhold, ikke i nogen Henseende kan betragtes som at yde Krigshjælp, og det vil altsaa ikke kunne rammes af Loven.

Nellemann: Jeg skal blot i Anledning af nogle faldne Ytringer sige dette. Enten man synes om det eller ikke, er det nu en Gang en Fordring, der stilles til neutrale Magter, at de skulle forhindre fra deres Land og de Folks Side, som de ere ansvarlige for, Handlinger, der stride mod Neutraliteten, og at de i fornødent Fald skulle gøre det med Magt. Det kan derfor meget let blive en vanskelig Stilling for de smaa Stater, det have vi selv haft